

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/85/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513209031
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2513209031.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Iveta Jankovičová, v právnej veci navrhovateľa: Mgr. A. G., nar. X.X.XXXX, bytom D., U.. E. XXXX/X, zastúpeného spoločnosťou: Futej & Partners s.r.o. so sídlom Bratislava, Radlinského 2, proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škodu a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a súdneho exekútora, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 5C/214/2013-93 zo dňa 2.10.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu v celom rozsahu zamietol a navrhovateľa zaviazal k povinnosti nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 17,93 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou č.. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, 4, § 15 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 25 ods. 4, § 19 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako i § 137 a § 142 ods. 1 O.s.p. Prioritne súd skonštatoval, že ak sa účastník občianskeho súdneho konania dovoľá premlčania, súd nemôže premlčané právo priznať a návrh na začatie konania v takomto prípade zamietne. V zmysle ustálenej judikatúry platí, že ak je v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania obsiahnutou v § 6 O.s.p. prednostne zaoberal len otázkou premlčania práva, pokiaľ to rýchlejšie a účinnejšie vedie k vydaniu rozhodnutia vo veci samej a nie samým nárokom. Ak je teda vynúiteľnosť určitého práva odvrátená dôvodnou námietkou premlčania, súd nemôže už z tohto dôvodu uplatnené právo priznať. Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania, ktorá bola súčasťou obrany odporcu, sa súd preto prednostne zaoberal touto námietkou a dospel k záveru, že bola vznesená dôvodne, pričom na dĺžku premlčacej lehoty treba v uvedenom prípade aplikovať osobitnú právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 514/2003 Z.z., ktorý vo svojom § 19 ods. 1 ustanovuje premlčaciu lehotu troch rokov odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Vychádzajúc zo skutkových okolností prípadu, kedy navrhovateľ zdôvodňuje podanú žalobu nesprávnym postupom súdu a súdneho exekútora v exekučnom konaní č.k. EX 45/04, ktoré z dôvodu nesprávnych postupov týchto orgánov vyústilo do zastavenia exekúcie bez vymoženía čo i len časti navrhovateľovej pohľadávky, treba odvíjať začiatok plynutia premlčacej lehoty odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 6Er/380/2004-20 zo dňa 25.9.2009, ktorým bolo exekučné konanie zastavené. Keďže toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.10.2009, má sa za to, že najneskôr v uvedený deň sa navrhovateľ ako poškodený dozvedel o ním tvrdenej škode, t.j. o nevyvonení jeho pohľadávky vo výške 9.959,18

Eur, ktorú skutočnosť navrhovateľ dáva priamo do súvislosti s navrhovateľom tvrdenou ujmu v jeho majetkovej sfére, vyjadrenou sumou 9.959,18 Eur (teda vo výške nevyožnenej pohľadávky). Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že o uvedenom uznesení súdu sa dozvedel až následne s odstupom takmer štyroch mesiacov a to dňa 11.2.2010, tento argument neobstojí, pretože ako z predložených listinných dôkazov vyplýva, navrhovateľ bol v exekučnom konaní zastúpený advokátkou, ktorej bola písomnosť doručovaná a až po tomto doručení mohlo uznesenie nadobudnúť právoplatnosť. Je teda zrejme, že vedomosť navrhovateľa o vydanom uznesení predchádzala jeho právoplatnosť (prípadné zanedbanie plnenia povinností advokáta síce môže mať za následok vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie, čo však je už iný právny vzťah, ktorý nie je predmetom tohto konania). Súd preto vychádzal z toho, že navrhovateľ mohol po prvý raz uplatniť právo na náhradu škody deň nasledujúci po právoplatnosti citovaného uznesenia a to v lehote troch rokov, teda do 10.10.2012. Táto lehota by neplynula počas predbežného prerokovania jeho nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti až do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov, avšak z vyjadrenia odporcu, ktoré navrhovateľ nevyvrátil vyplýva, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku na MS SR až dňa 31.7.2013, teda v čase, kedy bol nárok už premlčaný. Keďže potom navrhovateľ podal žalobu na súd až dňa 1.8.2013, je nepochybné, že námietka premlčania bola vznesená odporcom dôvodne, pretože v čase podania žaloby bol už jeho nárok premlčaný. Vychádzajúc z uvedeného súd nemal dôvod meritórne posudzovať jeho nárok a žalobu o náhradu škody z dôvodu premlčania zamietol. Pokiaľ ide o požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy, táto v zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. by prichádzala do úvahy iba v prípade, ak by iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, čo však v uvedenom prípade nie je naplnené. U navrhovateľa ku konštatovaniu porušenia práva nedošlo, keďže nárok je premlčaný a preto náhrada nemajetkovej ujmy neprichádza do úvahy, pretože tento nárok je na prvý nárok viazaný. Plne úspešnému odporcovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 O.s.p., právo na náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi, ktoré si uplatnil vo výške 17,93 Eur ako hotové výdavky spočívajúce v skutočných nákladoch na pohonné hmoty služobným motorovým vozidlom, vzniknuté odporcovi za jeho účasť na pojednávaní dňa 2.10.2014 pri ceste z Bratislavy do D., ktoré mu súd po ich preukázaní priznal a k ich zaplateniu zaviazal neúspešného odporcu.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 9.959,18 Eur s príslušenstvom a nemajetkovú ujmu 33.193,90 Eur a nahradiť mu trovy konania, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, alternatívne napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolateľ argumentoval tým, že odvolaním napadnutý rozsudok neguje jeho ústavné právo na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Z dôvodu intenzity tohto rozporu považuje rozsudok za denegatio iustitiae, pretože napriek zložitosti skutkovej a právnej stránky prejednávanej právnej veci súd rozhodol v právnej veci bez správnych skutkových zistení a správneho právneho posúdenia veci. Ako odvolacie dôvody uvádza tie, ktoré vyplývajú z § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p., pričom poukazuje na to, že súd zamietol jeho žalobu výlučne s poukazom na odporcom namietané premlčanie žalobného nároku, pričom konštatoval, že prvýkrát mohol právo uplatniť v deň nasledujúci po právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 6Er/380/2004-20 zo dňa 25.9.2009, ktorým bolo exekučné konanie zastavené, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 9.10.2009 a teda premlčacia lehota mu uplynula dňa 10.10.2012, hoci on žalobu podal až dňa 1.8.2013. Uvedený skutkový, ako ani právny názor súdu neobstojí s poukazom na skutočnosť, ktorú súdu objasnil na pojednávaní dňa 24.4.2014 a síce, že žalobu o náhradu škody vo výške 9.959,18 Eur s príslušenstvom a nemajetkovej ujmy 33.193,92 Eur, spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a súdneho exekútora podal prvýkrát na Okresný súd Piešťany už 1.6.2012, teda ešte pred uplynutím premlčacej lehoty, pričom táto žaloba bola súdom zaevidovaná pod sp. zn. 10C/87/2012, avšak konanie o nej bolo súdom následne zastavené z dôvodu, že súdu nepredložil dôkaz o podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti SR. V tejto súvislosti poukazuje na nezákonnosť postupu Okresného súdu Piešťany v konaní o tejto žalobe spočívajúce v zastavení konania, keď je ustáleným právny názorom, že nepodanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nepredstavuje hmotnoprávnu prekážku podania samotnej žaloby o náhradu škody, a teda konanie nemalo byť len pre uvedený nedostatok súdom zastavené. Z tohto dôvodu prestala trojročná premlčacia doba plynúť dňom 1.6.2012 až do doby nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu o zastavení konania a o uvedenú dobu je potrebné premlčaciu dobu o súčasnej žalobe v jeho prospech predĺžiť. Zároveň nesúhlasí ani s tým záverom

súdu prvého stupňa o začatí plynutia premlčacej doby dňa 10.10.2009, t.j. odo dňa nasledujúceho po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 6Er/380/2004-20 zo dňa 25.9.2009, ktorým bolo exekučné konanie zastavené, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 9.10.2009, ale začatie plynutia premlčacej doby je jednoznačne potrebné ustáliť odo dňa 12.2.2010, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom jeho bývala advokátka JUDr. K. C., mimochodom manželka exekútora, ktorého činnosť spochybňuje, zaslala mu po viacnásobných urgenciách faxom predmetné uznesenie na adresu jeho terajšieho právneho zástupcu. Súd v žiadnom prípade nemôže objektivizovať jeho vedomosť o predmetom uznesení už 10.10.2009 bez toho, aby vzal do úvahy reálnu skutočnosť, ktorý sa o uznesení subjektívne dozvedel až od súčasného právneho zástupcu po tom, ako tento predmetné uznesenie obdržal faxom od jeho bývalej advokátky. V daných pochybnostiach mal súd jednoznačne zaujať vo vzťahu k nemu miernejší postoj a ustáliť tieto pochybnosti v jeho prospech.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ podľa obsahu použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným uplatnenou odvolacou argumentáciou navrhovateľa bolo posúdiť, či prvostupňový súd správne uzavrel, že navrhovateľom uplatnený nárok je premlčaný, v dôsledku čoho bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť. S poukazom na uplatnené odvolacie dôvody nebolo pritom sporné, že na danú vec je potrebné aplikovať premlčaciu lehotu v zmysle § 19 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, za použitia aj jeho ods. 3.

V zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, ktorý síce prvostupňový súd na vec neaplikoval, ale navrhovateľ v odvolaní na jeho obsah poukázal, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia premlčacia doba sa zastavuje - spočíva po dobu konania, ak oprávnený subjekt v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo inom príslušnom orgáne a v začatom konaní riadne pokračuje. Po odpadnutí prekážky, ktorá spôsobila spočívanie premlčania, môže plynúť premlčacia doba ďalej v čase, ktorý ostáva do jej skončenia, pričom sa započítava čas, ktorý uplynul od začiatku jej plynutia až do vyskytnutia sa prekážky. Základnou podmienkou, aby došlo k spočívaniu premlčacej lehoty je, aby oprávnený subjekt skutočne riadne pokračoval v začatom konaní. V konaní pokračuje účastník riadne vtedy, ak svojimi procesnými úkonmi nebráni riadnemu priebehu konania, takže toto konanie môže skončiť rozhodnutím vo veci, resp. súdnym zmierom (tzv. meritórne ukončenie konania). Riadne naopak nepokračuje ten účastník konania, ktorý so súhlasom súdu vezme späť návrh na jeho začatie (§ 96 O.s.p.), rovnako tak ako ten, ktorý nepodá návrh na pokračovanie prerušeného konania (§ 111 ods. 3 O.s.p.), napokon aj ten, ktorý napriek výzve, poučenia a v učenej lehote podanie (konkrétne žalobou) riadne neopraví, či nedoplní, takže v konaní nie je možné pre tento nedostatok pokračovať, čím súd uznesením podanie, ktorým sa začína konanie, odmietne (§ 43 ods. 1, 2 O.s.p.), resp. konanie zastaví (§ 103, § 104 O.s.p.); a tým je konanie skončené.

Pokiaľ odvolateľ namieta, že trojročná premlčacia doba prestala plynúť dňom 1.6.2012 až do doby nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu o zastavení konania o jeho skoršom totožnom návrhu, v konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp.zn. 10C/87/2012, a o uvedenú dobu je potrebné

premlčiaciu dobu o súčasnom návrhu v jeho prospech predĺžiť, odvolací súd odkazuje na znenie § 112 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že aby sa tak stalo, bol navrhovateľ povinný v tomto konaní riadne pokračovať.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Zákonná požiadavka na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne je podmienkou na uplatnenie tohto nároku na súde, lebo poškodený sa môže so svojím nárokom obrátiť na súd iba vtedy, ak do šiestich mesiacov odo dňa jeho uplatnenia nebol nárok príslušným orgánom plne uspokojený. Ak by nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nebol riadne pred uplatnením nároku na súde predbežne prejednaný na príslušného ministerstve, mal by súd tento nedostatok podmienky konania, ktorý je odstraniteľný riešiť postupom podľa ust. § 104 ods. 2 O.s.p. - konanie zastaviť, samozrejme až potom, čo urobil opatrenie k odstráneniu tohto nedostatku (porovnaj R 20/1981 s 142, R 28/1978). Z uvedeného je potom zrejmé, že zastavenie konania Okresným súdom Piešťany vo veci sp. zn. 10C/87/2012 pre neodstránenie jeho nedostatku navrhovateľom na výzvu sudu - predloženie dôkazu o tom, že na príslušnom orgáne - Ministerstve spravodlivosti SR bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bolo správne a tým potom možno uzavrieť, že v danom prípade nebola splnená podmienka na to, aby došlo k spočívaniu premlčacej lehoty, keďže navrhovateľ ako oprávnený subjekt riadne v začatom konaní nepokračoval.

Za zmienku ešte stojí poukázať i na to, že judikatúra dovodila len dve výnimky z povinnosti predbežného prerokovania, a to situáciu, keď žalovaný nárok na súde presahuje svojou výškou nárok uplatnený v rámci predbežného prejednanie v situácii, keď žalovaný (t.j. príslušný orgán) dal jasne najavo, že nárok vôbec uspokojiť nemá v úmysle. V takomto prípade by bola požiadavka na predbežné prerokovanie nadbytočná (pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 727/2001). O takúto situáciu však v posudzovanej veci nejde, pretože v konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany vo veci sp. zn. 10C/87/2012 navrhovateľ nepreukázal, že by si na príslušnom orgáne svoje nároky uplatnil, ani to, že by príslušný orgán - žalovaný vo veci, dal jasne najavo, že nároky uspokojiť nemá v úmysle. Druhou výnimkou je situácia, kedy súd prvého stupňa nesplnenie uvedenej podmienky konania včas nerozpoznal a žaloba obsahujúca požiadavku na zaplatenie nároku na náhradu škody bola príslušnému orgánu doručená s tým, že uplynula lehota 6 mesiacov, v ktorej uplatnený nárok uspokojený nebol a príslušný orgán dal najavo, že ho uspokojiť nemá v úmysle. Z uvádzaného je však zrejmé, že ani o takúto situáciu nešlo.

Napokon ani tá odvolacia námietka, ktorou navrhovateľ spochybnil začiatok plynutia premlčacej lehoty v danej veci neobstojí z nasledujúcich dôvodov:

Pokiaľ ide špecificky o uplatnenie inštitútu premlčanie nároku na náhradu škody vzniknuté pri výkone verejnej moci, treba k nemu pristupovať tak, že v sebe obsahuje napätie medzi ochranou vlastníctva oprávneného (jednotlivca - veriteľa) na strane jednej a ochranou právnej istoty povinného (štátu - dlžníka) na strane druhej. Na jednej strane je tu ústavné požiadavka, aby sa jednotlivcovi dostalo ochrany vlastníctva poškodeného konaním štátu tým, že štát reparuje majetkové hodnoty, ktoré sám jednotlivec musel v súvislosti s nezákonným postupom štátu vynaložiť, na druhej strane by ani štát nemal byť v neistote v tom ohľade, po akú dlhú dobu je nárok založený nezákonným postupom vymáhateľný a

vynúiteľný súdne. Nájdenie spravodlivej rovnováhy medzi ochranou vlastníctva a ochranou právnej istoty v danom prípade spočíva v určení okamihu objektivizácie výšky vzniknutej škody.

V danom prípade odvolací súd dáva za pravdu súdu prvého stupňa, že tu skutočne nie je možné pripustiť, aby sa beh premlčacej doby odvíjal od ochoty právneho zástupcu navrhovateľa v exekučnom konaní odovzdať mu rozhodnutie súdu v konaní vydané, napriek jeho žiadosti, z čoho napokon vyplýva vedomosť navrhovateľa o ňom ešte pred tým než sa ho domohol, keď podľa odvolacieho súdu bol okamihom "objektivizácie" škody a jej výšky skutočne okamih nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia (Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 6Er/380/2004-20 zo dňa 25.9.2009), ktorým štát aproboval zastavenie exekučného konania, a tým potvrdil i výšku škody, ktorá navrhovateľovi v súvislosti s postupom štátu vznikla. Od tohto okamihu bolo postavené naisto nielen to, že vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá, ale tiež aká je jej skutočná a súdne vymáhateľná výška. Ak potom navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu škody žalobou doručenou súdu prvého stupňa dňa 1.8.2013, išlo o nárok premlčaný a tým nebolo možné uplatnené premlčané právo navrhovateľovi priznať a návrh ako nedôvodný bolo potrebné v celom rozsahu zamietnuť.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov, potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku vo veci samej, ktorým bol návrh zamietnutý, včítane výroku o náhrade trov konania odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, ako vecne správny, s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

I v odvolacom konaní bol fakticky plne úspešný odporca a preto jemu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania, keďže si ale náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil (podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli), odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.